

Christian Ciocan te iubește
De Tea Teodorescu
Fotografii de Andrei Pungovschi

Purtătorul de cuvânt al Poliției Capitalei vrea să-ți insufle siguranță și apare peste tot ca s-o faci. ÎL VEZI pe stradă, la TV, pe Internet și, dacă vrei, poți ORICÂND SĂ-I DAI UN TELEFON.

Pe holul îngust și fără ferestre de la parterul sediului Poliției Capitalei se află un acvariu. E cocoțat pe un dulap negru, lipit de perete. Apa verzui-vâscoasă de la resturile de plante sugerează că înăuntru, odată, au înotat pești. Lângă acvariu sunt două cutiuțe prăfuite, pe jumătate pline cu mâncare de pești și o plasă mică, verde, care slujea la mutarea lor când li se schimba apa. Lângă acvariu, în capătul holului, e o ușă pe care scrie „Șeful biroului de presă”. Pe el îl aștept.

Șeful e Christian Ciocan, comisar-șef, purtătorul de cuvânt al Poliției Capitalei, poate cel mai cunoscut polițist din România, tipul grizonant cu ochi căprui și arătos, pe care îl vezi în uniformă la TV, la toate orele, dând declarații despre jafuri, arestări, accidente, dar și despre viața lui personală, șarmeurul căruia îi place lumea mondenă și care pune presa pe jar când anunță că se însoară, internautul care a atins limita de prieteni pe contul personal de Facebook, bărbatul care nu se sfiște să le spună „te iubesc” tuturor, bărbați sau femei.

Când apare, ne strângem mâinile și intrăm în biroul mereu închis dacă el nu e acolo. E o cameră de 6 pe 4 metri, cu un geam mic acoperit de jaluzele verticale, galbene. De la el se vede interiorul curții Poliției Capitalei și Calea Victoriei. „Depinde ce vrei să vezi”, îmi spune Ciocan. „Eu văd Calea Victoriei.” Biroul e vraște, cu hârtii, cărți și dosare de plastic aruncate de-a valma. Pe niște umerase atârnă uniforme: uniformă de reprezentare, o geacă de piele, o scurtă de toamnă – iarnă, două tricouri, patru tricouri de intervenție, cu epoletzi și inscripționate pe spate, câteva perechi de pantaloni bleumarin la dungă și mai multe cămăși cu mânecă lungă. Într-un colț e pupitrul de lemn de la care dă sincroane pentru televiziuni, cu steagul României, al NATO și al Uniunii Europene în spate. Pe pereți stau înrămate câteva articole de ziar despre Poliția Capitalei și

23 de diplome (alte 13 sunt îndesate prin mape, pe altele nu le găsește). Le-a obținut cu diverse ocazii: „În semn de prețuire și respect la aniversarea a 10 ani de la înființarea serviciului Omoruri”; premiul Academia Cațavencu la categoria „Gândesc, deci mă risc”; o diplomă de la restaurantul Carul cu Bere: „Pentru Boier Christian, pentru că ne-ai făcut deosebita cinste de a-ți petrece ziua de naștere cu noi, ziua în care dumneata ai făcut ochi pe această lume”.

Mă așez într-unul dintre cele două fotolii și mă afund așa de adânc încât muchia biroului îmi vine undeva la nivelul gâtului; trebuie să ridic ochii ca să-l pot privi. Ciocan are aproape 41 de ani și e de cinci ani în Poliția Capitalei – prin presă se zvonește că n-ar spune nu șefiei Inspectoratului de Poliție Dolj. Viața personală e cu semn de întrebare. La începutul anului presa îi făcea lista invitaților la nuntă; acum nu se mai aude nimic.

N-au trecut zece minute de când ne știm, că Ciocan începe să-și turuie CV-ul: a intrat în Poliție în '90, ca agent de ordine publică în Caransebeș, apoi l-au băgat la circulație, unde „era crema”. În timp ce colegii lui dădeau câte două-trei amenzi pe zi, el spune că dădea 50. În '93 a intrat la Academia de Poliție din București, al 39-lea din 41. La Academie a făcut și Facultatea de Drept. În 1995 a intrat la Crimă Organizată, a făcut și un curs post universitar de un an la Timișoara (1999-2000) și abia apoi a trecut în relații publice. În 2000 a devenit purtător de cuvânt al Inspectoratului de Poliție al IPJ Mehedinți, de unde s-a mutat în 2005 în Capitală.

Vorbește fără punct, așa repede că abia găsesc loc să-l întreb cum se face că un om care reprezintă imaginea Poliției Capitalei are la intrare în birou un acvariu deprimat și părăsit.

„Daaa?”, mă întrebă surprins. „Stai așa.” Formează repede un număr de pe fix și-l cheamă pe Gabi, un tip masiv, brunet și cu barbă, îmbrăcat într-o cămașă largă, cadrilată. Se ocupă cu redactarea materialelor de presă și tot el e cel care trebuia să se ocupe de acvariu, pentru că în urmă cu 10 ani a fost crescător de pești de acvariu.

- Gabi, unde-s peștii?, întrebă Ciocan.
- Au murit, răspunde Gabi cu o mutră serioasă.
- Au murit? Parcă mai erau doi.

Gabi tace.

- Hai mă, poate-s ascunși pe undeva... Ce, i-ai aruncat tu?
- Au murit.

– De ce?

Gabi nu răspunde. Ciocan repetă întrebarea. Nimic. Apoi Gabi pleacă. „Din indolență au murit”, zice Ciocan și calculează rapid că în ultimii doi ani a băgat în acvariu, din buzunarul lui, peste 3.000 de lei. L-a adus când a reamenajat sediul biroului de presă, „ca să dea o pată de culoare și pentru că un acvariu e relaxant de privit”. Spune că va aduce un specialist în acvaristică, să-l facă ca lumea.

Rolul lui Ciocan e să reprezinte imaginea Poliției Capitalei, să răspundă la întrebările și solicitările jurnaliștilor, să-și țină echipa unită și mulțumită. Pentru informare și relația cu presa, Poliția Capitalei dispune acum de un serviciu. Nu mai e birou de presă, chiar dacă pe uși mai scrie așa. „Un birou e în subordinea unui serviciu”, îmi explică Ciocan, „nu are putere de decizie în organizație. Serviciul e un întreg sistem”. Îmi dă ca exemplu câteva dintre proiectele pe care le-a pus pe picioare: site-ul politiacapitalei.ro (după modelul Los Angeles Police Departament), platformele de Messenger, Twitter și Facebook prin care, împreună cu colegii, ține legătura în permanență cu cetățenii, revista Poliției Capitalei.

„E o vorbă prin instituții: Ce faci? Ce să fac, vechime. Eu n-am venit să fac vechime.”

Spune că face toate astea pentru că cetățenii trebuie să știe ce face Poliția, trebuie să simtă că Poliția e alături de ei, că e acolo când au nevoie. Un studiu făcut de GfK în 2010 în 19 țări europene, pe diferite categorii profesionale, arată că în România Poliția e abia pe locul șase la capitolul încredere, după Pompieri, Poștă, Armată, profesori și Biserică. Doar 54 la sută din români spun că au încredere în Poliție, în timp ce în ale țări procentul atinge și 75 la sută.

Ciocan vrea să schimbe asta. Se grăbește să-mi arate și cele două îndrumare pe care le-a scos: Noțiuni utilizate în relația Poliție-Mass-media, cu copertă roșie, și Ghidul relațiilor Poliție-Mass-media, cu copertă albastră. Vrea să mai scoată și altele, ca la final să obțină ROGVAIV. Înainte să mi le dea, îmi lasă un autograf pe prima pagină: „Lui Tea, cu prietenie. Christian Ciocan”. Numărul lui de telefon, unicul (n-are telefon de serviciu) – 0757.123.456 – îl dă oricui. Telefonul – un Samsung cu o cameră foto modestă – sună în medie de 400 de ori pe zi, dar spune că sunt zile când ajunge și la 700. Nu m-ar mira, având în vedere că multe apeluri decurg așa: „Da, Ciocan sunt. Sună la Grațierea, îți dă ea”. Sau: „Ciocan. Da, bine. Te pup. Te iubesc”. A plătit la Orange 15 euro pentru un număr simplu, în urcare

neapărat (n-ar fi acceptat în veci 0757.654.321). Și-a negociat 1.500 de minute pe lună în orice rețea, iar factura îi vine cam 100 de lei.

La serviciul de presă al Poliției Capitalei lucrează opt oameni, cu tot cu Ciocan. Petrică Dumitru e veteranul, de 12 ani acolo. „Vine unu’ al dracu’”, asta se auzea înainte să vină Ciocan. Dumitru povestește că pe vremea aia erau trei birouri, unul ocupat de șef și încă două, mai înghesuite și despărțite de un zid. Colegii nu comunicau foarte bine, iar când voiau să-și spună ceva, băteau cu putere în zid. „A trebuit să vină domnu’ Ciocan să dărâmăm zidu’ ăsta.”

Au scos zidul, au mărit camera și au orientat birourile ca să nu stea cu spatele unii la alții. Au schimbat mobila și mocheta, iar Ciocan i-a convins să pună pe pereți fotografii cu ei, ca să simtă că e locul lor. În fotografii sunt foști și actuali angajați zâmbăreți, surprinși la birou, în fața calculatorului. Dumitru spune că modelul a fost copiat și de alte departamente. Pe același principiu, el l-a convins pe Ciocan să-și înrămeze diplomele: „Nu ca să se laude, ci pentru că evidențiază un drum”.

Dumitru e șofer, dar la începuturi a lucrat ca ajutor la emisiunea Reflecții Rutiere cu Virgil Vochină, care cică avea trac rău de tot când filma, lucru care la Ciocan nu se întâmplă. La Ciocan, primul sincron a mers șnur. Dumitru s-a mirat atunci, își imagina că noul venit va avea nevoie de acomodare.

Grațierea Dan lucrează cu Ciocan de un an și jumătate. Ea postează pe Twitter, Yahoo, YouTube și Facebook cele mai recente capturi, filmări de la evenimente, noutăți despre acțiuni și ce mai pregătește Poliția. E cea mai nouă în echipă, dar spune că n-a simțit-o niciodată. „Poate încăpățânarea de a face ceva”, spune într-un final. Manuela Neamțu, redactorul-șef al revistei Poliția Capitalei, îl știe de când lucrau la Mehedinți și e sigură că Ciocan s-ar plictisi dacă n-ar fi atât de ocupat.

Ciocan n-are program. E la dispoziția presei la prima oră dimineața, în miez de noapte, în timpul săptămânii sau în weekend. Anul ăsta și-a luat concediu pentru prima dată după trei ani. A mers în Italia (sunt și poze pentru fani pe Facebook). Dar și acolo, îmi spune, a răspuns la telefon în interes de serviciu. „Eu, ca instituție publică a Statului de drept, Poliția, din onoare și din respect față de societatea civilă, va trebui să fac nu numai performanță, va trebui să dau trendul în comunitatea mea românească. Oamenii

în societatea românească nu trebuie să se mai lovească de funcționari publici indolenți, alteori impertinenți. Băi frate, dacă ești funcționar public și n-ai putut să faci altceva, fă-ți treaba cum trebuie, fie că ești trist, obosit... Eu asta fac acum.”

Locuiește de patru ani într-o garsonieră din zona 13 Septembrie, pe care i-a dat-o Poliția. A amenajat-o din banii lui și plătește și acum creditul de pe Card Avantaj. Cei doi câini – Troponel, un bichon corcit cu pechinez căruia i-a dat numele după sunetul ghearelor pe parchet, și partenera lui Tasha, un Shih Tzu – n-au avut loc în garsonieră, așa că-i ține o prietenă. Oricum mai mult muncește. Într-o sâmbătă era acasă, cu o bere în mână, se uita la finala mică a Campionatului Mondial de fotbal, când l-au sunat de la Realitatea. A făcut un duș, s-a dus la birou și s-a schimbat în uniforma de reprezentare (cea cu eghileți, șnururile cu capetele îmbrăcate în metal care împodobesc uniforme militare) și în 40 de minute era în redacție. S-a dus pentru că fără „jurnaliști țara ar fi mai puțin informată... Bine, ei voiau să mai facă și audiență cu mine”.

Da, apare des la televizor și prin ziare. S-a dus și la evenimente și emisiuni unde nu era invitat în calitate de reprezentant al Poliției. La Povești Adevărate, pe Acasă TV, și-a recunoscut pasiunea pentru o cântăreață pieptoasă din Serbia – Svetlana Raznatovic (Ceca) –, cu care jurnaliștii s-au grăbit să-l cupleze. La Acces Direct, pe Antena 1, a povestit prin telefon, evaziv, cum stă cu dragostea. Tatăl lui vitreg i-a spus că apare prea des. Eram cu Ciocan în birou când l-a sunat să-l întrebe dacă vrea să vorbească cu mine pentru materialul ăsta. L-a pus pe speaker, fără să-i spună. „Uite Geo, o jurnalistă vrea să scrie despre viața mea.” „Eu cred că nu e bine să ieși tu în față chiar așa”, i-a răspuns tatăl, „nu e bine pentru cei de la tine de la serviciu”.

Ciocan spune că tocmai jobul i-o cere. „Am o responsabilitate în fața cetățenilor, a jurnaliștilor. Vreau să fac performanță și când nu fac, tot fac!” Nu pentru că i-ar plăcea să se vadă sau că ar suferi după publicitate, cum cred unii. „Nu sunt obsedat să apar la televizor. De asta am și refuzat invitația la un concurs de miss.”

Ciocan a crescut la Drobeta Turnu Severin, într-o familie înstărită, fără frați. „Am crescut singur, am simțit lipsa unui prieten”. În școala primară a avut preparator la vioară, două bone și lăzi de banane când copiii de pe strada lui nu știau ce-s alea. „Bunicii au fost negustori, aveau servitori, dar nu în sens peiorativ. Erau oameni care ajutau la treburile casei, cu care mâncam la masă.” Averele au făcut-o de pe urma sutelor de oi și vite. Prin anii '50 aveau un Fiat 1300, a treia mașină din oraș.

În total, familia a avut nouă Dacii. Totuși, bunica l-a învățat că se poate trăi „cu un colț de pâine și o cană cu apă”. Părinții s-au despărțit când el avea un an. Abia acum trei ani și-a cunoscut tatăl biologic, de la care mai are două surori. Geo, tatăl care l-a crescut, a condus șantierul naval din Turnu Severin. Acum sunt amândoi pensionari.

De la mamă, fost economist, a moștenit talentul la calcule. Cu memoria stă bine. Ca să mă convingă, îmi bagă niște hârtii sub nas. Sunt datele unui studiu realizat de Institutul Național de Medicină Legală despre violența în familie. Îl văzusem de dimineață la televizor vorbind despre asta. Îmi spune că a memorat tot (vreo trei pagini) în mașină, în drum spre televiziune.

– Le-ai învățat pe de rost?

– Hai să mă ascuți! Până să apuc să mai zic ceva, începe: „Studiul e realizat de INML, o să vezi în partea de jos a foii, acolo unde ții degetul, în perioada 2006-2008. Sunt peste 900 de mii de victime. Există un conflict, vei da pagina, între ANFP și datele comunicate de ONG-uri, dai pagina să vezi, 51 la sută zic dom'le, îl iubesc și continuă să stea cu soțul agresiv, p'ormă... Ai găsit?”. Memorie fotografică? Memorie antrenată, spune Ciocan, care în următoarele 40 de secunde reușește să înșire numele și prenumele a opt jurnaliști, cu tot cu publicație și număr de telefon.

Ne-am dat Următoarea întâlnire tot la „bază”, ca de acolo să mergem la o terasă. N-a ieșit așa. În primul rând, Ciocan s-a plâns de bani – mai avea doar vreo 30 de lei și mărunț, iar salariul îl lua peste două zile. În al doilea rând, la 15 minute după sosirea mea i-a sunat telefonul. N-a zis decât: „Nu. Mă interesez”. A sunat mai departe la Rutieră. „Ciocan sunt. E vreun accident pe Vitan-Bârzești? Șapte – opt mașini? Un mort? Merg acolo.” Cum închide, începe să-i zbârnâie telefonul. Alți jurnaliști cer informații despre accident. (Deși și Poliția Rutieră are un serviciu de presă, cu purtător de cuvânt.) Le zice ce știe, promite că revine. Sună la polițiștii de la locul accidentului și cere cifre, află dacă e traficul blocat și deviat etc. Apoi formează repede un număr pe fix: „Bună ziua, doamnelor și domnilor, pe șoseaua Olteniței intersecție cu Iliceanu și Vitan-Bârzești a avut loc un eveniment rutier. Traficul e blocat și deviat pe ambele sensuri. A rezultat decesul unei persoane, sunt șase vehicule implicate: o cisternă de transport ciment și cinci turisme. Pentru

detalii vă voi sta la dispoziție. Se efectuează cercetarea la fața locului în momentul ăsta. Mulțumesc”.

Mesajul a ajuns la toți jurnaliștii acreditați, printr-un sistem implementat de Ciocan. Jurnaliștii sunt sunați și când răspund, aud mesajul înregistrat. „Sunt singurul din țară care face asta”, spune Ciocan. Ideea i-a venit după ce colegii au uitat, de mai multe ori, să anunțe presa de anumite evenimente. În plus, jurnaliștii i s-au plâns că nu stau tot timpul la calculator așteptând mailuri.

Își aruncă peste cămașă sacoul și iese grăbit din birou. Pe rever are o insignă de aur cu inițialele „Ch”. (Mama lui l-a botezat „Christian” cu „ch” ca să-l individualizeze). Insigna a primit-o cadou de Crăciun acum câțiva ani, de la o prietenă care apoi i-a devenit iubită. Ca să nu trebuiască s-o mute de pe o haină pe alta, Ciocan și-a mai făcut cinci exemplare – „Ca să nu stau ca vaca într-o piele, cum zice taică-miu”. L-au costat cam 100 de lei bucata.

În parcare se oprește la o Dacie Logan albă, neinscripționată. Pe bancheta șoricită stau aruncate de-a valma ziare, pliante, hârtii mototolite, plus două perechi de pantaloni spânzurate de un umerăș. „Petrică trebuia să se ocupe de mașină, dar...” Pornește mașina, iar la primul stop scoate de sub scaun un girofar albastru pe care îl lipește pe capotă. Spune că-l pune numai când trebuie să ajungă repede la destinație. Pornește luminile, mufează firele și începe cursa. Din Victoriei și până la Vitan-Bârzești se fac, în condiții de trafic, 40 de minute. Ciocan cu girofarul face 10. Smucește volanul, frânează, se strecoară, își croiește drum printre mașinile ascultătoare. Pe cheiul Dâmboviței atinge și 100 de km/oră. La un moment dat, nu încape pe culoarul creat și rulează cu două roți pe trotuar. Aproape de destinație, o mașină de Ilfov nu vrea să-i facă loc. Sirena Daciei urlă degeaba.

– Stimate domn, nu-i mașină de Poliție, îmi pare rău, îi strigă șoferul prin geamul deschis.

– Sunt comisar-șef Christian Ciocan, Poliția Capitalei.

– Da, da, vă știu de la televizor.

– Vă rog, de azi înainte, când veți mai auzi sirene, să trageți pe dreapta. Vom mai discuta. Vă mulțumesc.

N-au mai discutat ei doi, dar Ciocan a avut grijă ca imediat ce i-a întâlnit pe colegii de la Rutieră care redirectionau traficul în zona accidentului să-l identifice pe obraznicul cu număr de Ilfov și să-l tragă pe dreapta.

La locul accidentului au mai rămas patru mașini făcute zob, cel mai praf fiind un Matiz. Sunt cinci echipaje de poliție, jandarmi, o mașină a pompierilor, una de la Medicină Legală, trei autobuze RATB blocate, o hoardă de jurnaliști și mulți gură cască. Șoferul Matizului, un bărbat de vreo 50 de ani, stă întins mort pe mijlocul străzii. Pe jos e sânge amestecat cu ulei și resturi de mașină, plus urme de cretă care le accentuează pe cele de frâne. Ciocan se duce glonț la colegii de la Rutieră, află detaliile accidentului, apoi sprintează pe o ridicătură de pământ, ca să aibă o imagine de ansamblu (obicei cu care a rămas din anii de Rutieră). După aceea, ca o cloșcă, cheamă la el jurnaliștii risipiți. Le dă o declarație, răspunde la întrebări, apoi grupul se împrăștie.

„Ciocan!”, îl strigă familiar reporterul Realității, Raul Giuglea. Vrea o declarație separată, în direct. Ciocan întreabă unde să stea, apoi se pun de acord asupra cifrelor. Când să înceapă, apar probleme cu sunetul. Până se rezolvă, Ciocan îi aranjează cămașa reporterului, apoi cere o brichetă și-și arde o ață ieșită din costum. Directul durează mai puțin de trei minute. „Te iubesc”, îi spune Ciocan lui Giuglea după ce încheie.

Urcăm împreună în mașină și pornim spre bază. Ciocan conduce liniștit, e indulgent cu șoferii nehotărâți și-mi semnalează greșeli din trafic care îngreunează circulația. Avem timp să vorbim. De exemplu despre vorba asta, „Te iubesc”. O spune multora de la jurnaliști la prietenii virtuali de pe Facebook, când le dedică vreo melodie a lui Céline Dion sau Mariah Carey.

– Nu-i cam exagerat?, îl întreb.

– Nu-i exagerat. O spun din suflet și de fiecare dată altfel.

– Deci iubești femeile.

– Eu respect și iubesc femeia. Pentru mine, centrul universului e femeia. Dar femeia, nu femeile! Femeia, generic vorbind. Ea reprezintă posibilitatea de a merge. Eu aș putea să funcționez fără o femeie, dar viața ar fi fadă.

– Ai... cât? Mergi pe 41 de ani. Nu te gândești la o familie? Tic-tac, tic-tac, nu sună ceasul?

– Știi ce? Faza cu tic-tac e o prejudecată. Vârsta e doar un număr – 19, 56, 450. Cine îmi pune mie bariere? Am un singur stăpân. Pe Dumnezeu. O să mă însor. O s-o fac o dată și definitiv.

La începutul anului presa scria că Ciocan se pregătește de nuntă cu Adina Gheorghe, 34 de ani, brand manager la trustul de presă Burda. Apoi, tot ziarele i-

au despărțit. El n-a zis nici da, nici ba, doar că nunta nu va mai fi în 2010. Acum are o prietenă, dar nu vrea să vorbească despre ea. Spune doar că e singurul om care-l mai ajută cu călcatul cămășilor.

Iubite din rândul jurnalistelor zice că n-a avut. Apoi nuanțează: „Ba da, o jurnalistă din Craiova, dar n-am iubit-o ca jurnalistă, ci ca pe un om care muncea extraordinar. Acum poate fi denumită fostă iubită”.

În discuțiile mele cu alți jurnaliști, numele lui Ciocan a stârnit reacții. Ada Sârbu, redactor la Europa FM, spune că „îi place să flirteze, dar cui nu-i place? Are mania de a spune vă iubesc. Acum, dacă îl ia cineva în serios... Cred că e o strategie de a se da bine pe lângă ziariști”. Ada spune că e un om sensibil. Își amintește că într-o zi ploioasă l-a observat pe stradă cum s-a aplecat să culeagă melcii de pe asfalt. Îi muta ca să nu-i strivească.

Ciocan recunoaște: „Mi-e groază că ar putea fi călcați. Dau și broscuțele la o parte”. Nu se ferește să spună că e sensibil – plânge la filme, mai ales la alea americane, care au ele o rețetă care funcționează. Sensibilitatea pare să fie o calitate care-i aduce numai admirație din partea femeilor. Recunoaște că cei mai mulți prieteni virtuali sunt, de fapt, prietene. Se întrețin făcându-și reciproc urări de bine, iar fetele îi trimit săruturi virtuale.

Într-o zi, când trebuia să ne vedem la sediu dar nu l-am găsit acolo, i-am propus să ne vedem după ce termină treaba, fie și la 12 noaptea sau la prima oră dimineața. I-a plăcut ideea și mi-a spus că dacă nu găsim nimic deschis, îl pot invita la mine să-i gătesc micul dejun. Nostim, mi-am zis. (Probabil că prietenul meu nu s-ar fi amuzat așa tare.) Am vorbit din nou la 12 noaptea, când Ciocan m-a invitat la el să continuăm discuția la un pahar de vin. I-am zis că vin, dar cu prietenul meu. Ciocan s-a amuzat. A doua zi, mi-a explicat la telefon că a fost o glumă, după o seară cu băieții.

Mulți jurnaliști cu care am vrut să vorbesc despre Ciocan, deși deschiși la început, când au auzit că vreau să-i citez cu nume și funcții, brusc nu l-au mai știut așa bine. Alții au acceptat să vorbim, dar nu mi-au mai răspuns la telefon. Majoritatea, acreditați sau nu la Poliție, îl apreciază. Spun că e prompt și găsește soluții când e nevoie de informații. Unul mi-a explicat: pentru cei neacreditați, Ciocan e singurul contact din Poliție și nu vor să-l supere că poate o să aibă nevoie de ajutorul lui. Mai ales că răspunde oricând la telefon (nu ca cei de la Inspectoratul General al

Poliției Române, care ultima oară i-au cerut mail cu întrebările și au răspuns în două zile).

Chiar Ciocan mi-a confirmat rezerva jurnaliștilor de a vorbi despre el. Mi-a spus amuzat că unii l-au sunat să-l anunțe că „întreabă una Tea despre el”. Mi-a spus și că le-a zis să fie sinceri. „Este neobișnuit”, a continuat Ciocan, „dacă eu mă duc la părinții tăi acasă și spun că vreau să știu despre Tea, ce zic ei?”

– Nu-i aceeași comparație, îl contrez.

– Ba, e aceeași comparație, că jurnaliștii sunt oameni, n-ai știut lucrul ăsta?

– Înseamnă că ești prieten bun cu ei.

– Ei cu mine! Ca să fii prieten cu jurnaliștii, ei trebuie să decidă asta. Eu le-am spus să spună ce au de zis. În momentul ăla îi sun și, dacă jurnalistul respectiv are o problemă, o rezolvăm.

Giuglea, reporterul de la Realitatea, îl știe pe Ciocan de când a venit la Capitală și spune că a reușit să facă serviciul de presă mult mai prompt. A reușit să iasă din imaginea de purtător de cuvânt al unei instituții și și-a creat un brand. Minusuri ale lui Ciocan, spune Giuglea, ar fi când îi anunță târziu, sau scapă anumite informații unor jurnaliști, dar apoi nu le dă tuturor. Cât de credibil e Ciocan ca sursă? „I-aș da nota 7 pentru că uneori informațiile de la el trebuie verificate și din alte părți.” Spune că i s-a întâmplat ca Ciocan să greșească numărul de infractori sau valoarea prejudiciului, amănunte care contează într-o redacție.

În iulie 2010, Parchetul de pe lângă Judecătoria sectorului 2 a trimis un comunicat prin care își exprima dezacordul față de cum alege Ciocan să-și facă meseria, considerând că nu promovează decât imaginea personală și dă presei mai multe informații decât e cazul. „Dl. comisar-șef Christian Ciocan a oferit presei informații referitoare la situația de fapt, modul de operare, vinovăția persoanelor, existența unor eventuali complici etc. înainte ca dosarele să fie supuse examinării procurorului”, a scris Alexandra Lăncrănjan, procurorul desemnat să se ocupe de relația cu presa și cea care a trimis comunicatul. Spune că nu a fost prima abatere a lui Ciocan, de aceea Parchetul a trimis un comunicat și o sesizare Direcției Generale a Poliției București. „Am tot respectul pentru procurori, dar nu cred că cineva poate să dea un astfel de comunicat”, spune Ciocan, „nu am cunoștințe despre activitățile din dosare, nu am acces la documente, nu interacționez sub nicio formă cu Parchetul”. Spune deci că nu poate da presei mai multe informații decât e cazul.

Ciocan nu lucrează în ordine publică, ci în relații publice și vrea să exceleze în acest domeniu. „Uite, i-am spus prietenei mele, băi, tu ești un tarabagiu – ea e într-o firmă foarte puternică. Eu sunt instituție fundamentală a Statului. Tu, tarabagiule, care-ți vinzi produsul la tarabă, în privat, fără să spun în sens peiorativ, tu trăiești în sistemul pe care îl gestionez. Te miști pentru că eu, parte a sistemului, ți-am creat posibilitatea. Eu te apăr, îți creez cadrul legal, iar tu mă plătești. Pentru asta, eu vreau să fac performanță. Făcând performanță, vreau să dau trendul de acu' înainte. De ce ești tu mai deșteaptă, din instituție privată, pe PR decât mine?! Și atunci i-am zis, din acest moment, eu voi da trendul în relații publice. Eu trebuie să fiu la vârf. Mergi sau crapă!”

E vineri, 13 august, și meteorologii au anunțat în București 38 de grade la umbră. Ciocan și-a programat astăzi o ieșire în oraș ca să împartă revista Poliției Capitalei. Face asta lunar, asigurându-se așa că nu are retururi. Când a venit la Capitală a găsit un ziar bilunar, cu opt file de hârtie de proastă calitate, care zăcea în topuri nedistribuite. „Decât să scot de două ori pe lună, mai bine o dată”, și-a spus Ciocan și a făcut imediat matematica: dacă îndoim ziarul de opt pagini avem 16 și cu celălalt număr ne dau 32, adică fix câte pagini ar putea avea o revistă lunară. A scos primul număr pe 25 martie 2008, chiar de ziua Poliției. Spune că el a sunat la tipografia, a luat credit de la o bancă și gata.

Prima a ieșit „viu colorată, ca mama ei, cu șapte mii de culori, fotografiile ieșeau din chenar, oameni pozați cu spatele, fără cap și coadă, obosea total ochiul”. Ciocan recunoaște că nu se pricepe la reviste, așa că a căutat un model din care să se inspire. L-a găsit în buletinul FBI. Tirajul actual e de 8.000 de exemplare, dar Ciocan îl vrea la 100 de mii. Revista e gratuită pentru cetățeni, dar costă 2 lei (sau 20 de lei pe an) pentru angajații Poliției.

Ciocan mă așteaptă îmbrăcat într-un tricou bleumarin, cu epoletă, inscripționat pe spate cu „POLIȚIA”, pantaloni la dungă, bleumarin cu un ton mai închis decât tricoul, și pantofii negri cremuiți. Îl vor ajuta la împărțitul revistelor Dorin și Claudia (el se ocupă de rețelele de socializare, ea, de redactarea materialelor de presă). Și ei sunt îmbrăcați în uniforme. Dorin spune că dacă n-ar veni Ciocan cu ei, lumea nici nu s-ar uita la revistă, ar întoarce spatele și i-ar ignora. „Oamenii sunt atât de ocupați de problemele lor zilnice încât te văd ca pe un sampler”, completează Ciocan. „Nu stau să vadă polițistul din fața lor și asta e foarte grav. E

vorba aici de pierderea identității naționale. În momentul în care un polițist se îndreaptă spre tine trebuie să te oprești ca să vezi ce vrea să-ți spună pentru că e omul pe care tu, cetățean, te bazezi. Ei, asta vreau să fac eu.”

Pe holul cu acvariul părăsit sunt 37 de topuri a câte 50 de reviste. Sunt și câteva din numărul de iulie, dar Ciocan spune că nu-i o problemă, subiectele fiind atemporale: cum să te ferești de infractori, zone unde activează hoții, rolul programului de protecție a martorilor, cum ajută ADN-ul în criminalistică etc. Ciocan nu scrie în revistă; nu vrea să se bage unde nu se pricepe.

Cei trei încarcă topurile într-o dubă albă. Până pornim, încerc să fac cunoștință cu Claudia, o tipă de vreo 25 de ani, înaltă și slăbuță. Ciocan o atenționează: „Vezi că are în permanență reportofonul deschis. Eu, e treaba mea ce discut cu ea cu reportofonul deschis”. Apoi către mine: „Polițiștii sunt și ei oameni, ca jurnaliștii, dar nu sunt proști. Fiind acum în mașină, ea poate să vorbească cu tine și dacă are o supărare și o doare stomacul și înjură, tu o să zici uite, mă, ce urât vorbește fata asta.” Încerc totuși să o întreb de cât timp lucrează cu Ciocan și în ce constă jobul ei. Nimic. Îmi zâmbește simpatic și dă din cap a „nu”. Apoi mimează din buze „eu nu mai vorbesc”. Opresc reportofonul.

Echipa a reușit să împartă revistele în vreo trei ore. Am mers în zone aglomerate: Gara de Nord, Universitate, stația de metrou Victoriei și, la final, în fața magazinului Unirea. Ciocan a zâmbit tot timpul, întâmpinând oamenii cu „Sărut mâna (Bună ziua, pentru bărbați), Christian Ciocan sunt, Poliția Capitalei”. Apoi le întindea revista. A făcut asta de sute de ori. Cei care l-au refuzat pot fi numărați pe degetele de la o mână. Oamenii luau revista chiar dacă duceau ceva în ambele mâini.

Lumea îl lua cu: „Ooo, domnu Ciocan, ce faceți?”, „Să aveți sănătate și o vară liniștită”, „Vaaai, de la televizor, v-am văzut de atâtea ori, domnu’ Ciocan” sau „Eu sunt clujean, domnu’ Ciocan, când veniți la Cluj?”. Unii s-au întors să se asigure că e chiar el. Unii care luaseră deja o revistă de la ceilalți din echipă, i-au mai cerut și lui una. Câteva tinere au trecut pe lângă el chicotind: „Ce drăguuț eee. Mai drăguț decât la TV!”.

Mulți i-au cerut autografe. Ciocan încearcă de obicei să le evite: dacă-i dă unuia, mai vin o groază. La unii a cedat și le-a scris pe spatele revistei, pe chenarul alb în care trebuie trecut numele polițistului de proximitate: „Cu prietenie, Christian Ciocan” sau, în grabă, doar „Ch”. „Autograful are rolul de a te apropia de om”, îmi

spune când terminăm, insistând că nu e o vedetă. „Când un om îmi cere, eu, ca polițist, îi fac pe plac, pentru că așa e firesc. Astfel oamenii au o mică bucurie și pleacă fericiți. Așa cum acum merge pe stradă și nu bagă polițistul în seamă, pormă îl păstrează acasă pe polițist prin intermediul revistei. Deci eu fac o recuperare de imagine a polițistului.”

Cei cu chef de vorbă se folosesc de ocazie să-și spună ofurile: că-s țigani mulți unde locuiesc, că trebuie schimbate legile care nu funcționează, că Guvernul ar trebui înlocuit cu totul etc. I se destăinuie pentru că știu cine e. În Gara de Nord, un bărbat a strigat tare când l-a văzut: „Uite-l pe șefu' Poliției!”. Cei mai mulți spun că-l știu de la televizor, se bucură că-l văd și de-asta cer autografe. Nu-l cunosc personal, dar îl știu un om dintr-o bucată, sincer, simpatic, pe care te poți baza. Am întrebat trei persoane care se strânseseră la autografe dacă au mai multă încredere în Poliție când îl văd pe stradă. „Daaa, normal că da!”, mi-au răspuns.

Că Ciocan are lipici și știe să se facă plăcut s-a văzut și la metrou la Victoriei. O doamnă a sărit să ne lase să intrăm, ca să nu mai compostăm cartelele, iar Ciocan i-a mulțumit pupând-o apăsând pe obraji. Femeia, trecută de 50 de ani, a chicotit ca o adolescentă.

Spre final, Dorin era lac de apă, iar pe Claudia o bătuseră pantofii. Ciocan nu s-a plâns de nimic. Doar când s-a urcat înapoi în dubă a zis că-i obosit. Se grăbea să ajungă la bază să se schimbe. Următoare oprire: studiourile Antenelor, unde era invitat la o emisiune.

Nu e exclus să plece din Poliția Capitalei, îmi spune când îl întreb de zvonuri, dar doar pentru că orice om normal vrea să urce în carieră. În august, inspectorul-șef Constantin Nicolescu de la IPJ Dolj a fost eliberat din funcție, iar pe Ciocan l-au anunțat câțiva jurnaliști de postul vacant, să vadă dacă „s-ar băga”. Ciocan spune că s-ar înscrie la concurs doar dacă ar fi sigur că-l ia. Dolj e singurul Inspectorat unde ar merge, pentru că e un județ mare și are nevoie de un manager care să facă performanță. Plus că el e oltean și vrea ca Oltenia „să rupă”.

Până să plece la Dolj sau în altă parte, Ciocan și-a sărbătorit, pe 15 septembrie, cei 41 de ani. Am ajuns în jurul prânzului la biroul lui, unde erau deja niște jurnaliști de la Kanal D și ziarul Național. Ciocan m-a invitat să iau loc pe scaunul lui. Laptopul era deschis pe pagina de Facebook: avea 320 de mesaje necitite și 99

de cereri de prietenie. A atins deja limita de 5.000 de prieteni și vrea să-și facă Fan Page. Am numărat 880 de mesaje cu urări primite de ziua lui (plus alte câteva sute în zilele dinainte și după). Tania Budi i-a scris simplu: „La Mulți Ani!”; Magda Ciumac, o urare muncită: „Îți doresc în restul vieții să urci treptele iubirii și pe fiecare treaptă să înflorească trandafirii. La mulți ani plini de soare”.

Ciocan se pregătea să dea o declarație pentru Kanal D despre o crimă. „Femeia l-a lovit cu ciocanul în cap de mai multe ori...” Filmarea se întrerupe, pentru că-i sună telefonul. Din receptor se aude o femeie: „La mulți ani, să fiți fericit!”. N-am stat mai mult de 20 de minute cu el în după-amiaza aia, timp în care telefonul i-a sunat de 15 ori – toate, felicitări.

A primit și cadouri. Tricouri de la niște prieteni, Kanal D a venit cu o pungă cu materiale promoționale inscripționate (un tricou, o umbrelă, carnete și caiete), iar ziaristii de la Național au venit cu un biberon și o cutie de prezervative. Pregăteau un material de două pagini despre Ciocan pentru a doua zi și voiau poze inedite. Fotografii, Ștefan Ioniță, cunoscut ca Fane Jeg (după obiceiul de prin anii '90 să facă aranjamente cu subiecții), voia să regizeze momentul.

„Băi, Fane, nu apar doar io cu biberonul! Nu cu steagurile în spate, nu vreau să fie interpretat.” Ciocan a acceptat până la urmă biberonul, „dar cu prezervativele nu fac!”. S-a postat lângă ușă, cu biberonul într-o mână, ziarul Național în cealaltă și un zâmbet forțat pe față.

– Nu, frate, e abureală, spune Fane.

– Circ nu fac!

– Hai, bă, Ciocan, ce naiba!? Până la urmă Fane îl convinge să iasă din birou pentru câteva cadre.

Acvariul e tot la intrarea în birou, la fel de murdar și fără viață. Nu plec fără să-l întreb iar pe Ciocan ce are de gând cu el. Îmi încalc astfel cuvântul pe care i l-am dat lui Gabi, angajatul responsabil cu acvariul, că n-o să-l mai întreb despre asta. Ciocan e numai un zâmbet când îl întreb de peștii care au murit. Nu știe să-mi zică ce erau.

– Gaaabi, ia vino un pic. Apare Gabi.

– Auzi, ce pești aveam noi aici?

– Păi neoni, jandarmi, zebre, sanitari și doi balauri d-ăia, nu știu ce erau. Da' s-au dus dracu'.

– Atât?

– Melcii nu se pun, concluzionează Gabi. Ția se înmulțiseră, p-ăia i-am omorât cu mâna mea.

Când o să fie gata acvariul, o să fie mutat în redacția revistei Poliției Capitalei, explică Ciocan. „Până atunci, stă aici, așa, ca un exemplu de AȘA NU.”

Aparut in septembrie 2010 in Decat o Revista